

alle. Der er ogsaa gjort opmærksom paa af ærede Talere her, at Finansministeren kan jo ikke laane en Øre mere, end han er bemyndiget til gennem Finansloven. Og hvor stort det Tal skal sættes paa Finansloven, afgøres jo igen ved de Bevillinger, som man bliver enig om til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver; det maa afhænge deraf. Jeg kan ikke se rettere, end at Finansministeren paa enhver Maade maa have Lovgivningsmagten med sig for at kunne benytte sig af denne Laanebemyndigelse.

Hvad Udlaan af Statskassen angaar, som det ærede Medlem talte om, gaa jo vore fleste Udlaan gennem Statslaanefonden, komme altsaa ikke til at berøre denne Lov, eller da ikke før der eventuelt kan blive Spørgsmaal om Nødvendigheden af en Forstærkning af Stats-Laanefonden; men det ligger jo ikke umiddelbart for. Af de Anbringelser, der ville blive at dække ved denne Lov, ere Privatbanerne Hovedposten; ellers ville de vigtigste Poster, som skulle dækkes gennem Loven, som her foreligger, ubetinget være Udgifterne til Jernbane- og Havneanlæg, og da navnlig de første. Der henviste det ærede Medlem til, at man kunde gaa samme Vej som tidligere, at man i de enkelte Love kunde bemyndige Finansministeren til at udstede Obligationer. Jeg skal gøre opmærksom paa, at de tidligere Love i visse Henseender have givet Finansministeren friere Hænder, end denne Lov gør. Der vedtages f. Eks. en Lov om nye Statsbaneanlæg og om Tilskud til Privatbaner, og Finansministeren bemyndiges til at afholde de deraf foranledigede Udgifter ved Statslaan op til den og den Grænse. Men hvorledes han kan disponere indenfor de enkelte Aar, hvormeget han kan laane, og for hvor store Beløb han kan udstede Statsobligationer indenfor de enkelte Aar, er ganske overladt til hans eget Forgodtbefindende. Efter den Plan, jeg har foreslaaet, vil Lovgivningsmagten i Virkeligheden have langt mere Haand i Hanke med, i hvilket Omfang Statsobligationer kunne udstedes, end efter de tidligere. Nu er som bekendt disse specielle Bemyndigelser bortfaldne; men vi have haft dem tidligere i vore Love. Jeg mener imidlertid, at det her foreslaaede System i Virkeligheden giver Lovgivningsmagten større Indflydelse paa Emissionen af danske Statsobligationer til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver, end de tidligere Laanelove have givet.

Det ærede Medlem mente, at det var bedre, at Serierne fastsattes til mindst

10 Mill. Kr. Han frygtede for de smaa Serier. Jeg giver ganske det ærede Medlem Ret i, at det vilde være uheldigt at aabne saa smaa Serier som paa 3 Mill.; det har heller ikke været min Tanke, og jeg kan godt sige nu, at hvis jeg faar Loven, vil jeg som Regel gøre Serierne 10 Mill. store; men jeg kan dog ikke være blind for, at der kunde jo tænkes Forhold, hvor det vilde være hensigtsmæssigt at kunne gøre dem mindre. Der kan være abnorme, ekceptionelle Renteforhold, der gøre, at man netop et Aar maa anvende Obligationer af Typer, som man ellers ikke mener at kunne faa en hensigtsmæssig Anbringelse for, og saa var der ingen Grund til at gøre Serierne saa store; saa kunde man for et enkelt Aar nøjes med en lille Serie, naar blot det tilfredsstillede Aarets Behov; og det er netop med Hensyn til denne Eventualitet, at Ordene ere formede. Men jeg er for øvrigt ganske enig med det ærede Medlem i, at Serierne ordinært bør være paa 10 Millioner.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), som jo i det væsentlige, ligesom det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) gav Forslaget sin Tilslutning, mente, at det vilde have sine Vanskeligheder at anbringe disse Obligationer hos Sparekasser, og støttede det paa den Betragtning, at disse Obligationer ikke vilde give samme effektive Rente for Sparekasserne som Kreditforeningsobligationer. Men det ærede Medlem fremsatte videre en Betragtning, som netop har været ledende for mig, og som jeg mener er fuldstændig rigtig, nemlig den, at det bør være Synspunktet for Sparekasserne, og for Resten i ligesaa høj Grad for Forsikringsselskaberne, at det ikke blot gælder om at anbringe deres Penge til den yderste Rente, der kan faas, men ogsaa om at fordele Risikoen paa en hensigtsmæssig Maade. Der gjorde det ærede Medlem selv opmærksom paa, at den ensidige Anbringelse mod Sikkerhed i fast Ejendom, enten det bliver ved direkte Udlaan eller ved Køb af Kreditforeningsobligationer, naturligvis kan have sin Fare. Derfor vil en tilstrækkeligt fremsynet Ledelse af den Art Institutter meget ønske at kunne fordele Risikoen ogsaa paa andre Felter. Og der vilde jeg mene, at en passende Anbringelse af Statsobligationer vil være noget af det, som byder sig først til, navnlig naar disse Obligationer kunne give noget større Rente, end de nuværende 3 pCt. og 3½ pCt. Obligationer give. Der er jeg naturligvis forberedt paa, som enhver, der i disse Tider tænker paa